

C45 – WEL5

V L A A M S   P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

12 december 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Anne Marie Hoebeke tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over dringende medische verzorging door huisartsen	1
Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de belemmeringen en de problemen van de particuliere kinderopvang	
Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borgh tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over controles van het Federaal Agentschap voor de Voedselveiligheid (FAVV) in crèches	1
Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de werking van de lokale adviescommissies (LAC's) na de wijziging van het decreet inzake sociale dienstverplichtingen voor netbeheerders en leveranciers van energie	4

Voorzitter: de heer Luc Martens

Vraag om uitleg van mevrouw Anne Marie Hoebeke tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over dringende medische verzorging door huisartsen

De voorzitter: Mevrouw Hoebeke heeft het woord.

Mevrouw Anne Marie Hoebeke: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, volgens de voorzitter van de Vlaamse huisartsenvereniging Domus Medica zouden burgers die spoedhulp nodig hebben, vrijwel nooit een beroep doen op huisartsen. Uit onderzoek blijkt nochtans dat bij 90 percent van alle dringende oproepen geen ambulance of spoeddienst vereist is. Daarvan wordt dus onterecht gebruik gemaakt. Mevrouw de minister, bent u op de hoogte van dit probleem? Zou het niet goed zijn een campagne op te zetten om de bevolking erop te wijzen dat huisartsen de meest aangewezen personen zijn voor bijstand in spoedgevallen? Bij de spoedafdelingen liggen de kosten immers aanzienlijk hoger dan bij een huisarts, zelfs 's avonds of 's nachts.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, er zijn onvoldoende argumenten om eenduidig te besluiten dat de bevolking niet voldoende geïnformeerd zou zijn over de rol van de huisarts. Als er sprake is van hoogdringendheid, maakt de oproeper een aantal complexe afwegingen, enerzijds op basis van zijn persoonlijke inschatting van de situatie en anderzijds op basis van wat hij als de snelste of meest geschikte oplossing beschouwt. De oproeper is vaak in paniek. Hij heeft dus baat bij eenduidige en eenvoudige oplossingen. De persoon die de oproep beantwoordt, zou idealiter, aan de hand van beschikbare informatie en een weloverwogen beslissingsalgoritme, mee moeten uitmaken wat de meest optimale reactie moet zijn op deze oproep: een huisarts, een ziekenwagen of een MUG.

De oproeper heeft dus nood aan een goede ondersteuning. Het zou zeker ook helpen, mocht de huisarts, bij zijn frequente contacten met de patiënten, zijn rol in het geval van spoedinterventies verduidelijken.

Inzake de eerstelijnsgezondheidszorg worden de wachtdiensten van huisartsen georganiseerd door de lokale huisartsenkringen of de huisartsenwachtdiensten. De bevolking doet geregeld een beroep op die wachtdiensten. De huisarts kan ook zelf instaan voor de continuïteit van de hulpverlening binnen zijn praktijk. De meeste huisartsen kiezen er echter voor om in het weekend – en

steeds meer ook 's avonds – hun telefoonoproepen door te schakelen naar de huisarts die wachtdienst heeft. In veel wachtkringen is dit specifieke wachtnummer dan ook gekend bij allerlei andere diensten, zoals politie, ziekenhuizen en apothekers. De gegevens over wie wachtdienst heeft, zijn ook opgenomen in de lokale bladen en informatieve webstekken voor het brede publiek. Het opzoeken van dit niet-uniforme nummer is echter niet evident wanneer zich een geval voordoet dat wordt beschouwd als hoogdringen. Dat maakt de zaken ingewikkelder.

Gezien al deze overwegingen, onze beperkte bevoegdheid en het feit dat er meervoudige oorzaken zijn, menen we dat een dergelijke campagne niet de prioritaire actie is die we moeten ontwikkelen. Naar aanleiding van het symposium 'De huisarts paraat!', op 18 november, verspreide Domus Medica een persbericht, waarin het erop wijst dat de huisarts ter zake zijn verantwoordelijkheid opneemt. We zullen de huisartsen zeker betrekken bij beleidsinitiatieven waarbij dit een belangrijk element kan zijn, bijvoorbeeld inzake de preventie van suïcide of de aanpak van intrafamiliaal geweld. De overeenkomsten met Domus Medica impliceren dat deze vereniging ook inzake de communicatie met patiënten haar verantwoordelijkheid opneemt.

Mevrouw Anne Marie Hoebeke: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de belemmeringen en de problemen van de particuliere kinderopvang

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borgh tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over controles van het Federaal Agentschap voor de Voedselveiligheid (FAVV) in crèches

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de jongste weken is er al

heel wat gezegd over deze problematiek. Daarom zal ik me beperken tot de problematiek van de minicrèches.

Het statuut van de onthaalouders is hier al veelvuldig aan bod gekomen. Ik meen echter te hebben vernomen dat de toestand van de zelfstandige uitbaters van minicrèches eigenlijk nog schrijnender is dan die van de zelfstandige onthaalouders. De uitbaters van minicrèches zijn immers volledig op zichzelf aangewezen, hoewel er voorzien is in een zogenaamde onkostenvergoeding voor investeringen, mits men goede scores krijgt van Kind en Gezin. Het gaat over een bedrag van 500 euro per kind per jaar. Vaak blijkt die uitkering echter helemaal niet toereikend te zijn. Bovendien blijkt dat de uitbaters erg lang, tot zelfs meer dan een jaar, moeten wachten op de uitbetaling ervan. Soms wordt de onkostenvergoeding slechts gedeeltelijk uitbetaald en wordt het saldo nog wat later uitbetaald. Klopt deze bewering van mensen uit de sector? Zo ja, wat zou de reden kunnen zijn voor het niet tijdig uitbetalen van deze vergoedingen? Welke stappen worden er gezet om dit euvel te verhelpen?

Verder hebben de minicrèches – in tegenstelling tot de onthaalouders – tot op heden nog steeds geen recht op vergoeding bij ziekte of afwezigheid van kinderen. Waarom bestaat deze anomalie nog steeds? Welke stappen heeft de minister gezet om ze weg te werken?

Ook de sociale bescherming in geval van zwangerschap is een ernstig probleem. Een zwangere werknemer van een minicrèche mag immers niet in dienst blijven. De betrokkene, die meestal als zelfstandige aan de slag is, heeft dus gedurende negen maanden geen inkomsten en kan zelfs geen aanspraak maken op een vergoeding. Deze regeling geldt blijkbaar niet voor onthaalmoeders. Hoe is deze regeling tot stand gekomen? Hebt u reeds overwogen een regeling uit te werken waardoor zij tijdens hun zwangerschap aanspraak zouden kunnen maken op een tegemoetkoming?

Aangezien mevrouw Van der Borgh t een vraag stelt over het Federaal Agentschap voor Voedselveiligheid (afgekort FAVV), zal ik op dat probleem nu niet ingaan. Zoals ik al zei, is iedereen het erover eens dat er bijkomende kinderopvangplaatsen moeten komen. Daarom had ik graag van de minister vernomen waarom er voor de privé-instellingen een plafond van 22 opvangplaatsen is ingevoerd.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh t heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh t: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, sinds het begin van dit jaar controleert het FAVV de keukens van de kinderdagverblijven waar warme maaltijden worden bereid. Ook Kind en Gezin controleert de hygiëne. Nu blijkt evenwel dat beide overheidsinstellingen andere eisen stellen inzake hygiëne en voedselveiligheid. Zo

eist het FAVV een afgesloten keuken, papier in plaats van handdoeken om de handen af te drogen, vloeibare zeep en twee tussendeuren tussen toilet en keuken. Kind en Gezin daarentegen heeft meer aandacht voor het pedagogische standpunt.

Als er met het FAVV geen compromis kan worden bereikt, zullen heel wat kinderdagverblijven zware investeringen moeten doen. De vraag is of de initiatiefnemers bereid zijn die investeringen te dragen en of veel initiatiefnemers niet zullen afhaken. Ik verwijs bijvoorbeeld naar een kinderdagverblijf in West-Vlaanderen dat van het FAVV te horen kreeg dat er verbouwingen moesten gebeuren, hoewel Kind en Gezin de crèche na een controle net had goedgekeurd.

Overdreven controles en excessieve reglementeringen moeten worden gebannen. Daarom wil ik de minister enkele vragen voorleggen. Is de minister op de hoogte van de problemen bij kinderdagverblijven die voortvloeien uit de tegenstrijdige reglementeringen van het FAVV en Kind en Gezin? Hebben Kind en Gezin en het FAVV al overleg gepleegd over de eisen inzake hygiëne en voedselveiligheid in kinderdagverblijven? Zo ja, wat is de stand van zaken? Zo niet, wanneer zal dit overleg plaatsvinden?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik denk dat de eerste vraag een aantal misverstanden bevat. Ofwel kiest men voor het statuut van zelfstandig ondernemer, ofwel voor het statuut van gesubsidieerd initiatiefnemer. Elke initiatiefnemer heeft de vrijheid om te kiezen voor de voor- en nadelen van het zelfstandigenstatuut of van het sociaal statuut van onthaalouder die is aangesloten bij een dienst voor opvanggezinnen.

U vraagt mij wat ik reeds heb ondernomen om het sociaal statuut te verbeteren. Ik ga ervan uit dat u het hebt over het statuut van de onthaalouders die zijn aangesloten bij diensten van opvanggezinnen. Ik weet nog niet wat de federale overheid zal ondernemen op basis van het advies van de Nationale Arbeidsraad. Ik heb alvast mijn verantwoordelijkheid genomen: ik overleg met de sociale partners om de knelpunten en mogelijke oplossingen verder uit te klaren. Ondertussen heeft Kind en Gezin ook een onderzoek uitbesteed om de implicaties van een volwaardig werknemersstatuut te onderzoeken op financieel, organisatorisch en arbeidsrechtelijk vlak.

De meeste andere vragen hebben betrekking op minicrèches. Minicrèches zijn kinderopvanginitiatieven die maximaal 22 kinderen kunnen opvangen. Vooreerst wil ik u erop wijzen dat ik de financiële ondersteuning voor de minicrèches heb verhoogd door de jaarlijkse onkostenvergoeding per opvangplaats op te trekken

van 400 euro naar 500 euro. Het is juist dat deze vergoeding wordt uitgekeerd als een minimale kwaliteitsnorm wordt gehaald. Dat is in het belang van de kinderen en dus volkomen legitiem.

In het kader van de implementatie van het actieplan flexibele en occasionele kinderopvang zal de onkostenvergoeding in 2007 nog eens worden verhoogd voor degenen die zorgen voor een dergelijk aanbod. Voor zover ik heb begrepen, zijn er heel wat minicrèches met een flexibel aanbod. Vele daarvan zullen dus in aanmerking kunnen komen voor de verhoogde onkostenvergoeding.

Belangrijk is ook dat deze financiële ondersteuning – een bedrag van 500 euro, dat daarenboven nog wat wordt opgetrokken voor de flexibele opvang – een ondersteuning is voor zelfstandige ondernemers. De overheid kan zelfstandige ondernemers ondersteunen, maar aangezien het om zelfstandigen gaat, is het natuurlijk niet de bedoeling om hen te subsidiëren. Bovendien zijn er ook minicrèches die een beheer voeren afhankelijk van de markt. Daardoor verschilt de financiële situatie van de ene minicrèche tot de andere.

Ik kan u verzekeren dat de uitbetaling door Kind en Gezin altijd zeer stipt gebeurt, op de reglementair voorziene tijdstippen. Hierop zit geen vertraging.

U hebt ook vragen gesteld over het recht op vergoeding van minicrèches bij ziekte of afwezigheid van kinderen. Zelfstandige initiatiefnemers zijn zelf verantwoordelijk voor het management van hun voorziening en voor de afspraken die ze maken met ouders over de afwezigheid van kinderen.

Een andere vraag heeft betrekking op de sociale bescherming bij zwangerschap voor de medewerkers in de minicrèches. Het statuut van de zelfstandigen is een federale materie. De federale overheid bepaalt wat het statuut van de zelfstandige inhoudt. Ze geeft ook aan wanneer er ondersteuning kan worden geboden.

Er is geen beperking tot 22 plaatsen voor zelfstandige opvangvoorzieningen. Zelfstandige aanbieders kunnen initiatieven nemen tot een onbeperkt aantal plaatsen. Tot en met 7 plaatsen worden ze zelfstandige onthaalouders genoemd. Vanaf 8 tot en met 22 plaatsen gaat het om minicrèches en vanaf 23 plaatsen om zelfstandige kinderdagverblijven. Er is dus geen beperking tot 22 plaatsen. Het is wel zo dat er alleen voor de minicrèches in een financiële vergoeding wordt voorzien en dit omwille van de kleinschaligheid en de mogelijk moeilijkere leefbaarheid. De overheid wil het kleinschalige ondernemerschap namelijk ondersteunen.

Mevrouw Van der Borcht, het is belangrijk dat we duidelijk aangeven dat de finaliteit van Welzijn heel anders

is dan die van het FAVV. We vragen aan het FAVV om voldoende oog te hebben voor de verschillende dynamieken, zoals de pedagogische aspecten en het samenlevingsaspect. Die zaken mogen niet over het hoofd worden gezien.

Sinds maart 2004 is er driemaal overleg gepleegd tussen Kind en Gezin en het FAVV, waarbij ook de Franstalige partner betrokken was. Daar werd de idee van een sectorspecifieke gids voor de kinderopvang onderzocht.

Ondertussen hebben we wel een aantal initiatieven genomen. We blijven ons concentreren op het overleg. We menen niet dat de overheid moet zorgen voor de financiering, op basis van het argument dat de sector niet het slachtoffer mag zijn van de normen die door de overheid worden opgelegd. We vinden wel dat de federale regeling ingaat tegen de visie die we op Vlaams niveau willen ontwikkelen binnen de sector. Vermits de federale regeling tot nog toe niet werd gewijzigd, hebben we ondertussen stappen ondernomen. In 2004 werd een brochure uitgewerkt over voedselveiligheid. In 2005 werden er provinciale studiedagen georganiseerd. In 2006 werd het Grote Kinderopvangboek, waarin uitgebreid wordt ingegaan op voedselhygiëne, ter beschikking gesteld. Op 24 oktober 2006 organiseerde de VVSG samen met het FAVV een studiemiddag over de richtlijnen inzake voedselhygiëne voor de kinderopvang.

Waar mogelijk proberen we laagdrempelige initiatieven te ondersteunen. Het is immers onze wens dat deze wetgeving wordt aangepast aan onze sectoren. Daarover werd al verscheidene malen overleg gepleegd.

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. U bent van mening dat de betalingen door Kind en Gezin wel stipt gebeuren. Misschien zou het goed zijn als u een overzicht krijgt van de gegevens waarover ik beschik. Waarschijnlijk is er een probleem bij die bepaalde minicrèche. De verantwoordelijke – een dame die toevallig in mijn gemeente woont, in West-Vlaanderen – heeft heel lang moeten wachten. Er is altijd wel een reden voor uitstel van betaling.

Minister Inge Vervotte: We moeten oppassen dat we geen conclusies trekken uit een individueel geval van laattijdige betaling. *(Opmerkingen van mevrouw Stern Demeulenaere)*

Het is perfect mogelijk dat er een probleem is met een individueel dossier en dat daarom wordt gewacht met de uitbetaling.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Ze heeft zelf de toezegging gekregen dat er betaald zou worden. De overschrijving laat echter op zich wachten. Ik zal u die gegevens overmaken. Ze is niet de enige in dat geval. Ze heeft heel wat contacten met collega's gehad en ook met u, als ik me niet vergis. Ze heeft geen antwoord gekregen. Daarom stel ik u de vraag. Het zou interessant zijn dit geval eens nader te bekijken, want er moet toch ergens een kink in de kabel zijn, waardoor de zaken worden tegengehouden. Dat kan noch uw, noch haar bedoeling zijn. Als er een probleem is, dan moet het opgelost geraken.

Voor wat betreft het FAVV heb ik inderdaad begrepen dat er al stappen gezet zijn. Het echte probleem is echter dat de keuken al door Kind en Gezin goedgekeurd was, zodat ze voldeed voor de ene dienst, maar niet voor de andere. Wie op korte termijn nieuwe minicrêches wil opstarten, moet echter voldoen aan alle normen. Hiervan moet bij hoogdringendheid werk worden gemaakt.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Mevrouw de minister, ik heb uit uw antwoord begrepen dat u pleit voor een onderlinge afstemming van het federale beleid en dat van Kind en Gezin. Het was me echter niet duidelijk of we concreet een wijziging in de ene of andere zin mogen verwachten.

Het probleem doet zich niet alleen voor in de sector van de kinderopvang, maar ook in de rusthuizen. Naast de federale inspectie is er ook een inspectie van de Vlaamse administratie. Ook die twee hanteren tegenstrijdige erkenningsnormen. Het mooiste voorbeeld is de norm voor de grootte van de kamers. De Vlaamse inspectie hanteert de norm van 65 vierkante meter, terwijl federaal nog de norm van 11 vierkante meter geldt. Dat is een erg groot verschil. Tussen die twee is eveneens een afstemming nodig. Ik wijk hiermee af van mijn vraag, maar het toont wel aan dat er nog heel wat hiaten zijn.

Minister Inge Vervotte: Met betrekking tot de RVT's willen we, zoals reeds gezegd, graag voor een betere afstemming zorgen. In de kinderopvang is de situatie echter heel anders. Het FAVV legt normen op die weliswaar binnen zijn bevoegdheid vallen, maar waarvan wij weten dat ze totaal voorbijgaan aan de realiteit en aan onze visie. We nemen onze verantwoordelijkheid op door in overleg te treden met de sector. Het blijft echter een federale aangelegenheid en geen gemengde. Iedereen die kan wegen op de federale besluitvorming, moet dat dan ook zo veel mogelijk doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de werking van de lokale adviescommissies (LAC's) na de wijziging van het decreet inzake sociale dienstverplichtingen voor netbeheerders en leveranciers van energie

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mijnheer de voorzitter, mijn vraag gaat over de lokale adviescommissies (afgekort LAC).

Op dit moment is Welzijnszorg haar adventscampagne "Armoede Uitsluiten" aan het opstarten. Vorig jaar voerde ze een heel succesrijke campagne rond energiearmoede. Ten gevolge daarvan is er in het parlement een themacommissie opgericht, die een resolutie heeft goedgekeurd met concrete voorstellen om de bepalingen over het afsluiten van energie te wijzigen, zodat ook aan mensen die het minder breed hebben, een minimale levering van gas, elektriciteit en water wordt gegarandeerd.

De Vlaamse Regering heeft op initiatief van minister Peeters van Energie – u merkt het, we zeggen het ook als hij goed werkt – een besluit goedgekeurd. Op 1 december werd eveneens een decreet goedgekeurd waarin de sociale dienstverplichtingen voor de netbeheerders en leveranciers van energie werden aangepast. In het besluit en het decreet staan maatregelen zoals het optrekken van de minimale levering tot 10 ampère en het verbod om dropkosten aan te rekenen. Dat is allemaal heel belangrijk.

Bovendien wordt er ook iets gedaan aan het fel gecontesteerde begrip 'klaarblijkelijke onwil' in het vorige decreet. Op basis van dat decreet mag de toelevering maar worden afgesloten wanneer er sprake is van een gevaarlijke situatie, fraude of klaarblijkelijke onwil. Dat laatste begrip werd altijd fel gecontesteerd, vooral door de verenigingen waar armen het woord nemen en door Welzijnszorg. 'Klaarblijkelijke onwil' is immers een heel vaag begrip, en de verschillende LAC's die erover moeten beslissen, gaan er heel verschillend mee om. Zelf ben ik lang lid geweest van het LAC in Antwerpen. Lange tijd werd daar, telkens als de betrokkene niet aanwezig was, beslist dat er sprake was van klaarblijkelijke onwil.

De Vlaamse Regering heeft nu beslist dat het verderfelijke begrip 'klaarblijkelijke onwil' wordt geschrapt. Dat is een heel goede zaak, want nu kan er alleen nog worden afgesloten bij een unaniem gunstig advies van het LAC en in de volgende vier gevallen. Ten eerste: degene die niet betaalt, weigert toegang tot de woning voor de plaatsing of aanpassing van een budgetmeter

of stroombegrenzer. Ten tweede: men weigert een afbetalingsplan te sluiten of een gesloten afbetalingsplan na te leven. Ten derde: men weigert een leveringscontract te sluiten na opzeg om andere redenen dan wanbetaling. Ten vierde: men weigert een leveringscontract te sluiten na gedurende zes maanden door de netbeheerder 'beleverd' te zijn.

In alle gevallen is het de bedoeling dat de LAC eerst een onderzoek uitvoert om te zien of aan een van die voorwaarden voldaan is. De betrokkene moet ook duidelijk en meerdere malen worden uitgenodigd op de LAC zodat ook zijn argumenten worden gehoord. Deze nieuwe bepalingen hebben nogal wat consequenties voor de werking van de LAC's, een bevoegdheid van minister Vervotte. Zij zal het besluit dat de werking van de LAC's regelt, dan ook moeten aanpassen. Op dit moment lijkt 'vrijheid blijheid' de leuze te zijn. Ik weet dat de minister soms houdt van chaos en dat ze niet alles wil regelen en organiseren. Toch is het niet goed om de huidige chaos op lokaal vlak – met verschillende invullingen van de LAC's – te laten bestaan.

Door de Vlaamse Regering werd nu een kader geschapen dat duidelijk bepaalt wanneer er nog kan worden afgesloten en wanneer niet. Dat kader zegt ook dat er eerst een sociaal onderzoek moet gebeuren en dat de betrokkene moet worden opgeroepen om voor de LAC te verschijnen.

Mevrouw de minister, dit betekent in de eerste plaats dat de LAC's veel meer werk zullen hebben. Ik weet uit welingelichte bron dat er op dit moment bij de netbeheerder 27.000 dossiers klaar liggen om doorgestuurd te worden naar de LAC's. En dan heb ik het alleen over de gemengde distributienetbeheerders die aangesloten zijn bij EANDIS.

De LAC's zullen de komende maanden veel dossiers moeten verwerken. Op dit moment financiert de Vlaamse Regering geen medewerkers voor het OCMW om die klus te klaren. De OCMW's die daarvoor personeel zouden inzetten, doen dit op basis van de gelden die destijds uitgetrokken waren door minister Vande Lanotte, toen die bevoegd was voor Energie en Maatschappelijke Integratie. De OCMW's zullen u uiteraard de terechte vraag stellen hoe zij dat moeten organiseren en wie dat zal betalen. Zij hebben daarvoor immers niet voldoende mensen.

Hoe denkt u, als bevoegde minister, de LAC's te laten aansluiten op de pas goedgekeurde decreten en besluiten van de Vlaamse Regering? Die decreten en besluiten impliceren dat voortaan voor elk geval dat in de LAC wordt besproken, een duidelijk dossier moet worden aangelegd en dat de mensen ook herhaaldelijk moeten worden uitgenodigd om zichzelf te verdedigen. Hebt u daarover intussen al overleg gepleegd met de verenigingen

waar armen het woord nemen? Wat mogen wij op dat vlak verwachten? Zult u tijdig klaar zijn, zodat er geen kloof groeit tussen uw bevoegdheden en de verplichtingen die door minister Peeters worden opgelegd?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Om misverstanden te voorkomen, meld ik eerst dat het ontwerp van decreet voor advies voorligt bij de Raad van State. Het is dus nog niet definitief goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Binnenkort zal het worden ingediend bij het Vlaams Parlement.

In Samenlevingsopbouw Antwerpen, Steunpunt Turnhout werkt men al enige tijd rond energie. Vanuit het project 'Armoede en energie' werd een advies geformuleerd waarbij het Vlaams Netwerk van Verenigingen waar armen het woord nemen, zich heeft aangesloten.

In hun advies op het ontwerp van decreet werden een aantal bedenkingen gemaakt waarvan er verschillende betrekking hadden op het al dan niet inschakelen van de LAC.

Ze stellen onder meer voor dat er ook een beslissing van de LAC moet zijn wanneer men wil afsluiten wegens leegstand, fraude of weigering tot ondertekening van een leveringscontract. Het afsluiten van elektriciteit en aardgas verplicht mensen te leven in menswaardige omstandigheden. Daarom is het noodzakelijk dat de dossiers grondig bestudeerd worden en dat deze mensen de kans krijgen om zich te verdedigen. Als het mogelijk blijft om de stroombegrenzer in de budgetmeter uit te schakelen, moet die beslissing steeds voor de LAC komen. De LAC moet ook 's avonds zittingen organiseren, zodat mensen die werken, zich kunnen verdedigen. Wanneer mensen hun afbetalingsplan niet naleven, moet men nagaan of het afgesproken afbetalingsplan wel haalbaar is in de concrete situatie van de betrokkenen. Op een bepaald moment kan hun financiële toestand immers zo precair zijn dat afbetalen onmogelijk is. Dan moet men op zoek gaan naar alternatieve oplossingen, zoals een tussenkomst van het Energiefonds of uitstel. Een andere bemerking was dat de term 'positief advies' – die impliceert dat de energie wordt afgesloten – moet vervangen worden. Deze opmerking wordt opgenomen in de uitwerking van een ruimer communicatieplan rond de positie en de opdracht van de LAC's.

De adviezen betroffen niet de concrete werking, zoals de samenstelling. Die concrete werking – onder meer de manier waarop de mensen worden uitgenodigd – hebben we wel mee opgenomen in de opdracht die we voor 2007 hebben gegeven aan het project 'Armoede

en energie'. We hebben het daar in andere debatten ook al over gehad. We vinden dat heel belangrijk.

Strikt juridisch zijn er dus nog geen aanpassingen mogelijk, omdat er daarvoor eerst een decretale basis moet zijn. Mijn visie omtrent de LAC's is duidelijk: de mensen mogen niet worden afgesloten wegens hun armoedeproblematiek. Afsluiten kan alleen wanneer men wel kan, maar niet wil betalen. Als de praktijk uitwijst dat het soms toch gebeurt, dan moeten er uiteraard maatregelen genomen kunnen worden.

Er was niet alleen een decretale aanpassing nodig. Ook de procedure om mensen uit te nodigen voor een zitting van de LAC moet worden aangepast. We stellen vast dat wanneer mensen voor een LAC verschijnen, er meestal wel een oplossing wordt gevonden. Het grootste probleem zit in het feit dat de mensen niet komen opdagen. De reden is meestal angst. Ze begrijpen de uitnodiging niet en kennen de impact van een LAC niet. Daaraan moeten we aandacht besteden.

Wat heb ik concreet ondernomen? Op mijn vraag werd er een toevoeging in het ontwerp van decreet opgenomen die impliceert dat men moet nagaan of de huishoudelijke afnemer niet in een situatie verkeert waardoor de afsluiting onverantwoord zou zijn. Vanuit de overweging dat we via participatie van de betrokkenen tot de beste regelgeving kunnen komen, heb ik bovendien, samen met minister Peeters, het project 'Armoede en energie' in 2006 financieel ondersteund. Voor de opdrachten die ik zonet heb genoemd zetten we die steun verder in 2007. Vanuit het project 'Armoede en energie' werden reeds een aantal concrete voorstellen geformuleerd voor een beter functioneren van de LAC. Er werd bijvoorbeeld nagedacht over het moment waarop het OCMW tot actie moet overgaan. Er werd ook aandacht besteed aan het imago van de LAC en aan de uitnodiging om naar de LAC te komen. Ook de LAC-zittingen zelf kwamen aan bod, net als de plaats en het tijdstip ervan. Ten slotte willen we de mensen helpen om zelf een voorstel van oplossing aan te brengen.

Het volgende werkjaar worden al deze zaken verder geconcretiseerd. Centraal hierbij staat dat mensen beter worden geïnformeerd over de energiemarkt en over de werking van de LAC's. Men moet beseffen dat het heel belangrijk is om in te gaan op de uitnodigingen van een LAC. Hieraan hangt het al vernoemde communicatieplan over de LAC's vast.

Er zijn ook nog opdrachten over vorming en screening, maar daarover zal ik niet in detail treden.

Er werd gevraagd naar een bijkomende financiering van de LAC's. Ik heb het hierover gehad met de VVSG. De financiering komt op dit ogenblik van het Gemeentefonds en van het Energiefonds. We hebben gevraagd om te onderzoeken of de middelen van het Energiefonds

toereikend zijn en of de verdeling gebeurt aan de hand van de behoeften. We weten waar er vragen zijn en waar niet. We merken ook dat men op sommige plaatsen waar veel vragen zijn, in staat is om er een antwoord op te bieden en op andere plaatsen niet. We zijn het principiële oneens met een betaling per dossier, maar we willen wel nadenken over eventuele bijkomende inspanningen omwille de specificiteit van de energieproblematiek die almaar complexer wordt. We willen met de VVSG rond de tafel gaan zitten om te bekijken wat we kunnen doen om te ondersteunen.

Ik herhaal dat we principiële nee zeggen tegen een betaling per dossier en ja tegen het bekijken hoe we kunnen ondersteunen.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mevrouw de minister, als ik het goed begrepen heb, mogen we van u een nieuw besluit verwachten waarin onder meer duidelijk wordt gemaakt wat de opvolging van een dossier betekent. Dat is nodig. Ik begrijp ook dat u niet per dossier wenst te betalen, maar ik heb niet goed begrepen wat u bedoelt met 'specifieke ondersteuning'.

Minister Inge Vervotte: We plegen nu overleg met de VVSG om te achterhalen welke ondersteuning die het meest zinvol vindt. We willen bijvoorbeeld geen vormingspakket aanbieden als dat volgens de VVSG niet efficiënt is. Vermits we daarover nu nog overleg plegen, kan ik nog geen concreet antwoord geven op uw vraag. We zijn vrij open in dat overleg. We vragen wat er nodig is om de taken uit te voeren. We vragen aan de VVSG om voor ons te visualiseren welke bijkomende elementen specifieke ondersteuning vereisen. Als het bijvoorbeeld gaat om het maken van kaarten en modellen over de evoluties op de energiemarkt, dan willen we dat ondersteunen. Als dat niet het geval is, willen we andere zaken ondersteunen.

Om geen misverstanden te laten ontstaan, wil ik nog opmerken dat we niet zullen harmoniseren of uniformiseren. We gaan uit van de lokale autonomie. Ik laat de chaos wat regeren, omdat we ervan uitgaan dat elke LAC anders is en omdat er weinig opmerkingen waren over de werking van de LAC's. Wel werden er opmerkingen gemaakt over de communicatie en daaraan willen we werken.

Mevrouw Mieke Vogels: Autonomie moet er uiteraard zijn, maar als er in een decreet staat dat er voor elke zaak die op een LAC komt, een dossier moet worden samengesteld, dan zou het een goed idee zijn om duidelijk te maken, bijvoorbeeld via een omzendbrief, hoe zo'n dossier eruit moet zien.

Op dit moment vergadert de LAC in Antwerpen een keer per week voor 150 tot 200 zaken. Het opstellen

van die dossiers vergt enorm veel extra werk. Het zal niet volstaan om een vormingspakket te verstrekken.

Minister Inge Vervotte: Dat begrijp ik. We willen het brede debat hierover aangaan met de VVSG. U zult ongetwijfeld weten dat dat niet evident is. We moeten ook een antwoord vinden op de vragen over het Energiefonds. Is het fonds toereikend? Wat er moet gebeuren? Is er een goede verdeling? Het is moeilijk voor mij om op dat vlak keuzes te maken, maar we merken heel wat verschillen. Het is cruciaal om daarover na te denken. We willen onze verantwoordelijkheid niet uit de weg gaan. Ik vrees dat die elementen in het debat aan bod zullen moeten komen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
